

Zdaniem skarżących nawet gdyby porównanie tych dwóch systemów zostało dokonane na podstawie takich czynników, oczywiste jest, że w porównaniu z ogólnym systemem system specjalny nie przyznaje praktycznie żadnej korzyści podatkowej, jeżeli chodzi o stawkę znajdującą zastosowanie.

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2008 r. — BVGD przeciwko Komisji

(Sprawa T-339/08)

(2008/C 272/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Belgische Vereniging van handelaars in- en uitvoerders geslepen diamant (BVG D) (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: L. Levi i C. Ronzi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2008 r., w której Komisja oddaliła skargę złożoną do niej przez skarżącą w niniejszej sprawie, dotyczącą kwestii zamknięcia dostępu do czynników produkcji, uzasadniając to brakiem wystarczających podstaw do podjęcia działania (sprawa COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice)
- nakazanie Komisji, aby przedstawiła:
 - właściwą i znaczącą wersję odpowiedzi udzielonych Komisji przez spółki De Beers i Alrosa w ramach tzw. „dodatкового postępowania”;
 - wszystkie niepoufne wersje skarg i związanych z nimi dokumentów przedstawionych Komisji, dotyczących SOC i Trade Administrative Agreement między spółkami De Beers i Alrosa;
 - wszystkie niepoufne wersje dokumentów sporządzonych w trakcie dochodzenia dotyczącego SOC oraz Trade Administrative Agreement między spółkami De Beers i Alrosa;
 - wniosek złożony przez spółkę Alrosa w sprawie T-170/06;
 - pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, do którego Komisja powołuje się w „dodatkowej decyzji oddalającej”;
 - roczne sprawozdania dotyczące zobowiązań De Beers, sporządzone przez zarządcę;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po stwierdzeniu przez Sąd Pierwszej Instancji w dniu 11 lipca 2007 r. nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lutego 2006 r. (sprawa T-170/06 Alrosa przeciwko Komisji), Komisja postanowiła przeprowadzić dodatkowe postępowanie na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 773/2004, tak by ocenić ewentualny wpływ stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie zobowiązań na całościową ocenę kwestii zamknięcia dostępu do czynników produkcji, zgodnie z decyzją z dnia 26 stycznia 2007 r. (2007)D/200338 (sprawa COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice), oddalającą skargę złożoną do Komisji w dniu 14 lipca 2005 r. przez skarżącą w niniejszej sprawie, w której pojawił się zarzut naruszenia art. 81 i 82 WE w związku z systemem dystrybucji nieoszlifowanych diamentów, tzw. Supplier of Choice („wybrany dostawca”), stosowanym przez grupę De Beers („decyzja oddalająca”). Legalność tej decyzji została zakwestionowana przez skarżącą w drodze skargi wniesionej do Sądu w dniu 6 kwietnia 2007 r., która obecnie jest przedmiotem postępowania w sprawie T-104/07 ⁽¹⁾.

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności dodatkowej decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2008 r. (2008)D/203543, wydanej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 773/2004 ⁽²⁾, w której Komisja stwierdziła, że nie było podstaw dla ponownego rozważenia oddalenia decyzji, ponieważ w odniesieniu do zamknięcia dostępu do czynników produkcji nie było wystarczającego interesu Wspólnoty dla przeprowadzenia dalszego dochodzenia w sprawie zarzucanych naruszeń.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi trzy główne zarzuty:

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że art. 7 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla dodatkowego postępowania i wydania zaskarżonej decyzji. Skarżąca twierdzi bowiem, że wspomniany przepis nie przyznaje Komisji uprawnień do ponownego zbadania sprawy, lecz dotyczy jedynie oddalenia skarg składanych do Komisji, a więc umożliwia Komisji poinformowanie składającego skargę o niewystarczających podstawach do podjęcia na jej podstawie działania i wyznaczyć termin, w jakim składający skargę może wyrazić swoje uwagi na piśmie. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja niewłaściwie zastosowała ogólną zasadę uchylania aktów administracyjnych ze skutkiem wstecznym.

Po drugie, skarżąca podnosi, że jej uprawnienia procesowe wynikające z art. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 zostały naruszone, ponieważ nie umożliwiono jej skorzystania z prawa dostępu do dokumentów, na których Komisja oparła swoje początkowe ustalenia. W tym miejscu skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała, iż ograniczony dostęp do akt sprawy mógł być uzasadniony koniecznością zagwarantowania ochrony poufności związanej z tajemnicą handlową.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 i 3 WE oraz pojęcie interesu Wspólnoty, jak również obowiązek przedstawienia uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129, s. 18.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 123, s. 18).